

Тренінгове виховне заняття
на тему: “Добрі слова і наші вчинки”

Мета. Допомогти дошкільникам усвідомити те, що вихована дитина повинна робити тільки добрі вчинки. Виховувати єдність слова і діла, прагнення чинити добро, самовдосконалюватись і об’єктивно оцінювати свої і чужі вчинки.

Обладнання. Карта країни “Добрих справ”.

Хід заняття

I. Привітання. Вправа “Добрий комплімент”.

— Пригадайте, з якими словами ми вже знайомі?

Діти називають слова, а вихователь відкриває заздалегідь написаний на дошці перелік термінів.

— Станьте у коло і використовуючи “добрі слова” скажіть один одному комплімент, наприклад, “Петро, який ти працьовитий!” і т. п.

II. Повідомлення теми та мети заняття

— Сьогодні ми з вами помандруємо в країну “Добра”, але щоб туди потрапити ми повинні пройти нелегкий шлях: розгадати таємниці, які нам зустрінуться.

Педагог показує дошкільникам карту країни “Добрих справ”, на якій зображено дорогу і прикріплено конверти із завданнями у формі великих червоних оксамитових сердець.

III. Основна частина

1. Вправа “Продовжіть ряд”

— Увага! Перед нами прірва (педагог показує на карті), щоб її пройти потрібно зробити мотузку, а для цього продовжіть ряд:
робити добрі справи – допомагати батькам – доглядати молодшу сестричку –

— Але спочатку пригадайте, що на вашу думку, означає “робити добрі справи”?

(Вміння побачити того, кому потрібна допомога і швидко її надати.)

2.Бесіда-обговорення.

— Чи всі справи, які ми робимо є добрими?

— Чи бувають “злі справи”?

— Що потрібно робити, щоб твої справи завжди були “добрими”?

3. Ігрова вправа “Летять великі птахи”

— Діти, зараз ми повинні зупинитися, бо над нами пролітає зграя великих птахів.

Педагог показує картинку із зображенням великих птахів і діти виконують вправу).

Вихідне положення – присід. 1. Випрямитися і одночасно підняти руки через сторони вгору. 2. Опустити руки через сторони вниз, повернутися у вихідне положення.

5. Робота над казкою

— Наступна таємниця, яку ми повинні відгадати знаходиться ось в цьому конверті, але спочатку ви повинні прочитати казку “Добра дівчинка”.

Діти слухають текст. Після цього педагог дістає завдання із конверта:

1. Які пригоди трапились із Лесею, коли вона пішла по воду?
2. Чому всі її називали доброю дівчинкою?
3. Якими добрими справами віддячили звірі та комахи за доброту дівчинки?

Діти відповідають по бажанню і за правильні відповіді одержують фішки.

6. Гра “Мікрофон”

— А тепер давайте з вами поміркуємо, яких добрих справ очікують від нас ліс, тварини (показ на карті) і наші друзі, які ідуть з нами в чарівну країну?

Представники команд по черзі висловлюють свої думки у мікрофон.

Після цього проводиться обговорення почутого.

7. Дискусійна розмова на тему: “Чому так важко робити добро?”

Проблемні запитання для розмови:

1. Коли можна робити добрі справи?
2. Чи завжди ми допомагаємо іншим?
3. Що ми очікуємо від людей, яким зробили добро?
4. Чим може віддячити нам природа за наші добрі вчинки?
5. Чому іноді ми вагаємось перед тим, як зробити добро?

IV. Підсумок заняття. Домашнє завдання.

— Щоденно робити добрі справи, про що доповідати на звітах.

Додатковий матеріал

ДОБРА ДІВЧИНКА

Микола Магера

В одному селі хтозна відколи жив дід. Старий-престарий, сивий-пресивий. Узимку на печі, а влітку на сонці вигрівався. На господарстві були в нього біла коза, зозуляста курка і гребенястий півень.

Якось почалапав дід на город і забрів у капусту. Коли чує — дитячий голосочок:

— Дідусю, дідусю, візьми мене з собою. Оглянувся — нема нікого. Подумав, що йому вчулося.

Вже хотів повертати до хати, коли знову:

— Дідусю, візьміть мене з собою.

Зиркнув на капусту — аж там, на найбільшій капустині, сидить маленька дівчинка. У рожевому платтячку, в червоних черевичках, а в двох кісочках заплетено рожеві банти. Очі у дівчинки були голубі-голубі, личко біленьке.

— Де ти тут узялася? — прошамкав беззубим ротом дід.

— Лелеки загубили, — відповіла дівчинка.

— А як тебе звати?

— А ніяк...

— Ну, то будеш Леся.

— Добре, дідусю.

Дід узяв дівчинку за руку, завів до хати, посадив на припічок, дав їй склянку козячого молока та окраєць черствого житнього хліба.

Леся попоїла, подякувала й почала поратися в хаті. Старий сидів на лаві й не міг намілуватися, як маленька господиня, запнувшись рушничком, швидко помила миски, заслала веретою старе дерев'яне ліжко, підмела долівку.

— Дідусю, а де ваше відро? — запитала дівчинка.

— Нема, доню, у мене відра.

— А чим воду носите?

— Горнятком, дитино моя.

— Я піду по воду.

— Ти ж маленька ще.

— Нічого, дідусю, якось принесу.

Взяла глиняне горнятко, вибігла із хати і, наспівуючи якусь пісеньку, побігла крутою стежкою в яр, до копанки, що темніла під бережком.

Тільки зачерпнула води і хотіла вже повертатися до хати, коли бачить: біля стежки мурахи силкуються зтягти до свого житла велике біле яечко, але воно мовби до землі приросло. Нагнулася Леся, соломинкою продовбала більшу дірочку до мурашиної хатки — і мурашки одразу ж зтягнули туди свою здобич. Вже хотіла йти, коли почула:

— Дякуємо тобі, добра дівчинко.

Іде, поспішає Леся стежкою, несе в горнятку воду, а назустріч синичка:

— Цінь-цінь, цінь-цінь!.. Дівчинко, порятуй моїх діток від kota-злодія!

Кинулася Леся до яблуні і бачить: коло дупла сидить великий чорний котище і лапою з гострими кігтями хоче залізти до пташиного гнізда. Леся схопила гілку і пригрозила розбишаці.

Той злякано нявкнув і дременув хтозна-куди.

— Дякую тобі, добра дівчинко, дякую! — радісно проспівала пташка.

Хотіла вже йти Леся — аж тут шлях їй перегородило густе срібне павутиння. Тільки подумала махнути рукою, щоб прокласти собі дорогу, як здоровенний павук вибіг насередину свого царства, злякано глянув на дівчинку і густим басом попросив:

— Шш-у-у, дівчинко. Не губи моєї домівки. Бачиш, скільки я наловив мух і комарів-кровопивців? Не будуть уже вони ані тебе, ні діда, ні козу кусати.

— Живи, собі, павученьку, не буду твого срібного царства чіпати.

— Шш-у-у, сс-пасибі тобі, добра дівчинко.

Вже Леся взялася за клямку дверей, як де не візьметься бджілка. Літає над головою й благає:

— Дз-зз-з, дз-зз-з, Лесю... Хтось зачинив льоток в нашому вулику... Тепер ми не можемо потрапити до своєї хатки, а в хатці від голоду й душняви задихаються наші сестри...

Недовго дівчинка роздумувала. Поставила горнятко на поріг — і бігом за бджілкою у садок. Відсунула льоток, а бджілки радісно:

— Дякуємо, дуже дякуємо тобі, добра дівчинко! Прийшла до хати, а дід лежить сумний-пресумний, на білий світ не дивиться.

— Що з вами, дідусю? Може, болить що?

— Ой, болять мені всі кісточки, дитино, кожна жилочка, — простогнав старий.

— Доки ти ходила по воду, то прийшли розбійники та побили мене... Останній кожух забрали, півнику голову скрутили, кізоньку на заріз повели. Лише курочка заховалася від них. Ще й жменю борошна витрусили, шкуринку хліба забрали. Доведеться нам з голоду помирати.

Вийшла Леся надвір, сіла на призьбу та й зажурилася. Підперла кулачком голівку, а з очей сльози: кап, кап, кап.

Де тут узялася синичка, сіла на бузкову гілку і до дівчинки:

— Цінь-цінь, цінь-цінь, Лесю! Ти чого плачеш?

— Як же мені не плакати, коли розбійники все в дідуся забрали, нас на голодну смерть покинули.

Вислухала це пташка, злетіла у небо і на весь білий світ проспівала:

— Цінь-цінь, цінь-цінь! У нашої Лесі горе велике! Розбійники все в дідуся забрали, на голодну смерть обох покинули. Допоможіть їм!

Першою це почула курочка. Прибігла — і до дівчинки:

— Йди, Лесю, до хліва, там повне гніздо яєць. їжте на здоров'я!

Ще не встигла дівчинка викласти з фартушечка яйця, як через відчинені двері до хати влетів рій бджіл. Вони кинулися до великої чорної макітри і скоро наповнили її по вінця запашним медом.

Тільки бджоли вилетіли з хати, як через поріг поповзли до кімнати маленькі моторні мурашки. І кожна несла на спині пшеничне зеренце. Комашки так завзято працювали, що через годину наповнили мішок золотистим зерном. Дід з Лесею не могли надякуватися за гостинці.

Вже дівчинка хотіла зачинити двері, аж побачила великого павука.

Він повз попереду, а за ним – його родичі, які жили по садах і лісах. Павук чемно привітався і сказав:

— Шш-у-у, Лесю! Ми прийшли, щоб зплести вам з дідусем таке вбрання, в якому взимку було б тепло, а влітку прохолодно.

До вечора павуки сплели два срібних кожушки, костюм для діда, плаття і шапочку для Лесі. Ніхто на білому світі ще не мав такого одягу.

Вже сонечко лягло спати, коли синичка дзьобом постукала в вікно і повідомила, що птахи пригнали козу, принесли все крадене майно, а розбійників прогнали за моря-океани.

Щасливо зажили дід з Лесею. Може, ще й досі живуть.

Підготувала: Середня Ольга Олександрівна, вихователь Стівпинського НВК
«ЗШ І-ІІст. – ДНЗ»

Кваліфікаційна категорія: спеціаліст.